

Levon

มน มอง นักอ่าน พระ เจ้

전지적

독자시점

sing
N
song

เขียน

BLACKBOX

วาด

8 hours

แปล

17

Levon

ນຸນ
ນ້ອງ
ນັກອ່ານ
ພຣະ
ເຈົ້າ

전자적
독자시점

17

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 17

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น ตี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

ผมอ่านประโยชน์มากมายที่ฮันซูของท่อมเทเขียน อ่านแล้วอ่านอีก...

เพราะนี่คือมารยาทเพียงหนึ่งเดียวที่นักอ่านอย่างผม

จะสามารถแสดงออกต่อนักเขียนเรื่องราวเรื่องนี้ได้

- sing N song

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบทรกรุ๊ป

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 17

전자적 독자 시점

Levon

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks LEVON Publishing

OMNISCIENT READER'S VIEWPOINT

By sing N song

Copyright © 2020, sing N song

Thai Translation Copyright © 2023, Amarin Corporations Public Company Limited

All rights reserved.

Thai translation rights arranged with sing N song c/o MUNPIA

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6068-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อนุชัย วิรดกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ รสริน อ่อนน้อม • ซับเอดิเตอร์ จินดาวัฒน์ ธรรมรงวุทย์

ผู้ตรวจทานต้นฉบับ OneFineDay • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น

ออกแบบกราฟิกปก Enfer De Hell • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร ลดาญ พัดเย็น • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

หนึ่งในสามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลายคือการกลับชาติมาเกิด ซึ่งในเล่มนี้เราจะได้สัมผัสความรู้สึกของการกลับชาติมาเกิดร่วมไปกับคิมดกจา และสมาชิกกลุ่มกัน นอกจากนี้ยังจะได้เห็นอีกแง่มุมของตัวละครต่างๆ มากขึ้น โดยเฉพาะ ‘ฮันซูยอง’ ใครที่ปักเมนเป็นแม่สาวตัวเล็กแต่ใจใหญ่คนนี้ไว้ ก็เอาใจช่วยเธอให้เยอะๆ ด้วยละ

และยังมีอีกเหตุการณ์สำคัญที่สร้างผลกระทบกว้างยิ่งกว่าครั้งไหนๆ นั่นคือซินารีโอ ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ เมื่อต้องเลือกข้างระหว่างฝ่ายดีกับฝ่ายร้าย คิมดกจากับเหล่าสายจะตัดสินใจอย่างไร ไม่ต้องติดตามตอนต่อไปแล้ว ติดตามมันตอนนี้เลยนี่แหละ!

Levon

50 ปีต่อมา (1)

เวลาผ่านไปได้สัปดาห์แล้ว หลังจากเราเดินทางมาถึง ‘เกาะของเหล่าผู้กลับชาติ’

จากการตรวจสอบผ่าน [มุมมองผู้อ่านพระเจ้า] ผมพบว่าสมาชิกกลุ่มเคลียร์ชีนาโอเกาะกลางเสร็จเรียบร้อยแล้ว และพร้อมที่จะเข้าสู่ชีนาโอถัดไปกันแล้ว

และตอนนี้ผมก็กำลังก้มหน้ามองหน้าจอสมาร์ตโฟนที่พรวดว้าว

- สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย (ฉบับแก้ไขครั้งสุดท้าย).txt

ไม่แน่ว่าไฟล์นี้อาจมี ‘บทส่งท้าย’ ของเรื่องราวที่ผมเคยอยากอ่านมากขนาดนั้นรวมอยู่ด้วยก็ได้ แค่นั้นเอง? หากโชคเข้าข้างผมคงได้ข้อมูลเกี่ยวกับรอบที่ 3 เพิ่มขึ้น อาจมีคำแนะนำบอกว่าผมต้องทำอะไรบ้าง และจะเคลียร์ชีนาโอเพื่อให้สามารถไปถึงฉากจบอย่างปลอดภัยได้อย่างไร

แต่ทว่า

「ถ้า หาก *จบ* ของ เรื่องราว เรื่อง นั้น เป็น *โคก* นาฏ *กรรม* ละ」

ถ้าความหมายของ ‘ฉบับแก้ไขครั้งสุดท้าย’ หมายถึง ‘ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีกต่อไป’ ละ

「นาย *จะ* เปลี่ยน แปลง มัน ได้ หรือ *เปล่า*」

ถ้าการที่ผมอ่านมันแล้วกลับกลายเป็นว่าอนาคตทั้งหมดถูกกำหนดเอาไว้แล้วละ

“คิมดกจา”

เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบว่าฮันซูยองที่มือซ้ายพันผ้าพันแผลเอาไว้กำลังมองมาที่ผม

ในโลกใบนั้นนอกจากผมแล้ว เธอแทบจะเป็นคนเดียวที่เคยอ่าน ‘สามวิธีรอด’ หากฮันซูยองเป็นผม เธอจะอย่างไรกันนะ หากเป็นเธอ จะเลือกเปิดไฟล์นี้มั้ย

“จ้องอะไรขนาดนั้น”

“เปล่า ไม่มีอะไร”

ผมกดปิดหน้าจอสมาร์ทโฟน

อาจมีสักวันที่นึกอยากอ่านเรื่องราวเรื่องนี้ขึ้นมา แต่ไม่ใช่เวลานี้แน่ ‘บทส่งท้าย’ ที่ผมอยากอ่านคงไม่อยู่ในไฟล์นี้หรอก

ฮันซูยองซ่อมแซมอาวุธเสร็จก็กระโดดลงจากเตียงที่นั่งอยู่พร้อมกับเอ่ย

“ออกเดินทางกันเถอะ มัวแต่ชักช้าอยู่แบบนี้ เดี่ยวยูจุนฮยอกก็นำหน้าไปไกลกันพอดี”

“มีคนที่เราต้องไปพบก่อนออกเดินทาง”

“ใคร”

“มาพอดีเลย”

ก๊อก ๆ เสียงเคาะดังขึ้นพร้อมกับใครบางคนเปิดประตูเข้ามา

สิ่งแรกที่สะดุดตาคือสร้อยลูกประคำสีน้ำตาลเม็ดกลมหนา กล้ามเนื้อตึงแน่นกำลังตีเผยให้เห็นแนว ๆ ผ่านจีวรสีเทา พระนักรบผู้ผ่านการฝึกฝนอย่างเข้มงวดกวาดขึ้นมาเป็นเวลาเนิ่นนาน

“อาตมามาเชิญโยมไปพบท่านผู้หนึ่ง”

ผมพยักหน้าตอบ

“ช่วยนำทางพวกเราไปพบราชาของพวกคุณด้วยครับ”

「สามวิธีการเอาชีวิตรอดในโลกที่ล่มสลาย」

จากการตีความของผมซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญอันดับหนึ่งของ ‘สามวิธีรอด’ คำว่า ‘สามวิธีการเอาชีวิตรอด’ จากชื่อเรื่อง มันหมายถึงสามตัวเอกหลักที่ปรากฏตัวใน ‘สามวิธีรอด’ นั่นเอง

หนึ่งคือผู้ย้อนกลับ ยูงฮยอก

สองคือผู้หวนคิน จางฮายอง

และสามคือ...

- มีตัวเอกอีกชั้นเหรอ

ฮันซุยของฟังผมเล่าแล้วก็ย้อนถามผ่าน ‘ลอบนัดพบยามกลางวัน’ ทำให้ผมเพิ่งคิดได้ว่าฮันซุยของไม่รู้ข้อมูลพวกนี้ เพราะเธออ่านไปแค่ประมาณหนึ่งร้อยกว่าตอน...

- ไม่แปลก ตั้งสามพันตอน คงหากินกับตัวเอกคนเดียวยาก

จะแหวะทำไมเนี่ย

- ว่าแต่ใช้ตัวเอกสามคนเลยเหรอ นิยายมันเจ๋งก็เลยใช้ทางลัดสินะ

ผมเองก็นึกหาข้อแก้ต่างเถียงกลับไปไม่ออกเหมือนกัน

อีกอย่าง ไอ้นิยายเจ๋งที่เธอว่านั้นก็กำลังทำลายโลกความจริงของพวกเราอยู่เสียด้วย

- เจ้าของเกาเชนี่คือ ‘คนที่สาม’ ไซม์

- ใช่

- ระดับความสำคัญใน ‘สามวีรียอด’ ละ ระดับเดียวกับยูงฮยอก?

- ไม่ขนาดนั้น ยังไปยูงฮยอกก็ยังมีตัวหลักของเรื่องอยู่ดี

ในความเป็นจริงเนื้อเรื่องส่วนใหญ่ของนิยายที่มีสามพันกว่าตอนได้ดำเนินเรื่องโดยมียูงฮยอกเป็นจุดศูนย์กลาง

ดังนั้นต่อไปให้เรียกตัวละครอีกสองตัวว่าเป็น ‘ตัวเอก’ เหมือนกัน อย่างไรก็เป็นแค่ตัวเอกตามลำดับการบรรยายของเนื้อเรื่องเท่านั้น

- แต่อีกสองคนก็เป็นสัตว์ประหลาดไม่น้อยไปกว่ายูงฮยอก โดยเฉพาะช่วงเวลานี้ ‘ตัวเอกคนที่สาม’ แข็งแกร่งกว่ายูงฮยอกมาก

- แข็งแกร่งกว่ายูงฮยอก?

ผมพยักหน้ามองไปรอบห้องนั่งสมาธิที่ว่างเปล่า

เสียงพิมพ์บาทสวดดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง

ห้องนี้คือห้องนั่งสมาธิสำหรับให้เหล่าผู้กลับชาติมานั่งเข้าฌาน เป็นห้องที่มีไว้เพื่อปลอบประโลมจิตใจที่เหน็ดเหนื่อยและอ่อนล้าจากการเข้าสู่วัฏสงสาร

ครั้งแล้วครั้งเล่า

แต่ยังไม่เห็นราชา

“ราชาของเหล่าผู้กลับชาติอยู่ที่ไหนหรือครับ”

“ราชาอยู่ที่นั่นแล้วครับ”

“เห็นมีแต่พวกพระหัวโล้นไม่ใช่หรือไง”

พระนักรบตอบฮันซุยของเสียงหัวน

“ท่านอยู่ทุกที่ และไม่อยู่ที่ใด”

“ไม่น่าจะเรียกพวกเราเพื่อพูดอะไรไร้สาระแบบนี้”

“ท่านไม่สนทนากับผู้ที่รู้คุณสมบัติในการมองเห็นท่านหรือครับ”

“น่าสนใจดี นี่จะสนทนาธรรมกับพวกเราหรือไง”

ฮันซุยของยกมูมปากข้างหนึ่งขึ้นเป็นรอยยิ้ม

ผมมองสีหน้าลึกลับของพระนักรบ ก่อนจะเปิดปากพูด

“ถ้าราชาอยู่ทุกหนแห่ง อย่างนั้นใครๆ ก็สามาถเป็น ‘ราชา’ ได้สินะครับ”

วืงงง!

‘ศรัทธา’ ไม่แตกสลาย ในมือของผมส่งเสียงกู่ร้องพร้อมกับที่ดาบยาวสะบัด

ไปทางลูกกระเดือกของพระนักรบ

เบรีย่ง!

ดาบปลดปล่อยพลังเวทแข็งแกร่งและดุดันออกมา ก่อนจะหยุดอยู่ตรงหน้า
แค่ปลายจมูกของพระนักรบ รวากับโดนกำแพงที่มองไม่เห็นขวางกั้นเอาไว้ พระ
นักรบหัวเราะ

[ช่างเป็นวิธีแก้ปัญหาที่ก้าวร้าวยิ่ง ถูกต้องครับ ผู้ที่ตรัสรู้ไม่ว่าใครก็สามารถ
เป็นพระพุทเจ้าได้]

ถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ดังก้องไปทั่วบริเวณ

ผมเก็บดาบกลับมา สายตายังคงมองพระนักรบ ออราอัศจรรย์แผ่ออกมา
จากร่างของเขา ข้างในลูกตาดำที่กลายเป็นสีขาวโพลนปรากฏภาพเงาแมนดาลา
หมุนไปในทิศทางทวนเข็มนาฬิกา

พระนักรบรูปนี้คงจะเป็นหนึ่งในอวตารจำนวนนับไม่ถ้วนของราชาของเหล่า
ผู้กลับชาติสินะ

[แต่วิธีนี้ไม่ช่วยให้ดำเนินชีวนารีโอต่อไปได้เสมอหรอก สาวกแห่ง ■ ■
ผู้แบกรับน้ำหนักของการช่วยยื้อรอดเอ๋ย]

“อย่าพูดเหมือนรู้วิธีการของผมทุกอย่างเลยครับ”

ตอนนี้ผมไม่คิดแล้วว่า ‘สามวิธียอด’ เป็นแก่นียาเรื่องหนึ่ง และไม่ได้มอง
สมาชิกกลุ่มของผมเป็นเพียง ‘ตัวละคร’ ทั่วไป

แต่การที่ผมตัดสินใจแบบนั้นก็ไม่ใช่ว่าการประกาศว่าผมจะไม่นำข้อมูลทั้งหลาย
ที่รู้มาใช้เสียหน่อย

“ยินดีที่ได้พบกันครั้งแรกครับ ผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลา”

ทั้งที่ [กำแพงที่สี่] ก็เปิดใช้งานอยู่ ผมกลับรู้สึกถึงแรงกดดันไม่น้อย
กลุ่มก้อนพลังของระดับชั้นไวกะระเฟื่องเบาๆ อยู่ตรงหน้า ตัวตนที่แท้จริงของ
จิตวิญญาณอันยิ่งใหญ่ที่ควบคุมอยู่เบื้องหลังพระนักรบกำลังแสดงตัวให้เห็นกัน
อย่างชัดเจน

ผู้ปกครองมิติมืดที่เก่าแก่ที่สุดในโลก

ไม่ว่าจะเมตาตรอนแห่ง <เอเดน> หรือราชาปีศาจระดับสูงแห่งโลกปีศาจ
เมื่ออยู่บนเกาะนี้ก็ไม่มีใครสามารถต่อกรกับคนผู้นี้ได้ทั้งสิ้น

วินาทีที่สายตามองสบกัน กระแสไฟฟ้าก็ระเบิดออกกลางอากาศดังเบรียะ

[กำแพงที่สี่ กระตุกคิ้วที่ไม่มีอยู่]

[กำเพ่งกำหนดวัฏสงสาร] แสดงความสนใจในตัวคุณ

ผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาเป็นผู้ครอบครอง [กำเพ่งกำหนดวัฏสงสาร]
กำเพ่งที่สามถัดจาก [กำเพ่งนิรนาม] ของจางฮายอง และ [กำเพ่งแบ่งแยก
ความดีและความชั่ว] ของเมตาตรอน

[‘ชิ้นส่วนของกำเพ่งสุดท้าย’ นี้เอง เนอร์วานาถูกขังอยู่ข้างในนั้นไข่ม้อย
ครับ]

“ใช่ครับ”

[เด็กคนนั้นมีโอกาสที่จะกลายเป็นโพธิสัตว์ที่ดี ทว่าเมื่อได้พบกับท่าน
เขากลับหลุดพ้นจากวิถีธรรมของตัวเองเสียแล้ว]

“เจ้าตัวก็ดูพอใจที่จะใช้ชีวิตแบบนั้นนะครับ”

ตอนนั้นเองที่อันชวยองพูดแทรกขึ้นมา

“เดี๋ยวนะ นั่นพระพุทธรูปเจ้าหรือ”

[ในโลกมีพระพุทธรูปอยู่มากมายหลายแบบ เราเป็นเพียงหนึ่งในพระพุทธรูปเหล่านั้นครับ]

ฮันซุยยังมีสีหน้าอึ้ง

กินะ ปฏิกริยาของฮันซุยของถือเป็นเรื่องเข้าใจได้เมื่ออยู่ๆ ดันมีกลุ่มดาวปรากฏตัวขึ้น แถมอ้างว่าเป็นพระพุทธรูปเจ้าหน้าตาเฉย และพระพุทธรูปก็ยิ้มละไมพูดกับผม

[เราเฝ้ามองเรื่องราวของเหล่าโพธิสัตว์มาตั้งแต่อดีตอันไกลโพ้น]

“ผมว่าผมไม่เคยได้รับการสนับสนุนจากคุณนะครับ”

[หากมีกลุ่มดาวที่เปิดเผยสายตาของตนเพื่อแสดงอำนาจ ก็ย่อมมีกลุ่มดาวที่ดำรงตนอยู่คล้ายมีคล้ายไม่มี การบำเพ็ญกุศลอันเหมาะสมที่แท้จริงนั้นมิใช่การสนับสนุน แต่เกิดจากการใช้สมาธิไตร่ตรองที่เรียบง่าย]

“พูดชะยว ที่แท้ก็หมายถึงดูฟรีนี่เอง ถ้าอย่างนั้นต้องการอะไรจากผมล่ะครับ”

[สิ่งที่เราต้องการ? คิดว่าเรามีสิ่งใดต้องการจากโพธิสัตว์อีกกันหรือ]

ผมมองระฆังใบใหญ่กลางห้องนั่งสมาธิ วิญญาณดวงเล็กถูกโอบล้อมด้วยแสงสว่างเจิดจ้าจนตาพร่าอยู่ข้างในระฆังที่สร้างจากวัตถุโปร่งใส

ผมรู้ว่าวิญญาณดวงนั้นเป็นของใคร

“คุณเป็นคนตัดสินใจเองว่าจะช่วยให้คุณยุ่งงาได้กลับมาเกิดใหม่ ผมไม่ได้เป็นคนขอสักหน่อยครับ”

[...]

“คุณเป็นคนเชิญพวกเรามาพักที่นี่ แน่่อนว่านั่นผมก็ไม่เคยขอเช่นกัน”

[นั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของหนทางแห่งพุทธภาวะเท่านั้นครับ]

“ที่ผ่านมามาจนถึงตอนนี้ผมได้รับบทเรียนจากการต่อสู้กับพวกกลุ่มดาวนั้นก็คือ ไม่มีกลุ่มดาวใดมอบน้ำใจไมตรีให้โดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทน”

[วิถีความคิดของโพธิสัตว์นั้น เราไม่คุ้นชินเอาเสียเลย มีแต่ผู้ซึ่งเชื่อในข้อยกเว้นของทุกสิ่งเท่านั้นที่จะสามารถรู้แจ้งถึงฉากจบของชินาริโอได้ครับ]

ผมจ้องพระนักรบนิ่ง ก่อนจะเหลือบมองระฆังตรงกลางห้องนั่งสมาธิ

หากผมคาดเดาถูก ผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาจะไม่สามารถปฏิเสธข้อเสนอของผม เนื่องจากผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาไม่อาจกระโจนเข้าร่วม ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ ครั้งนี้เองได้ เขาไม่ใช่ทั้งฝ่ายดีและฝ่ายร้าย จึงไม่มีข้ออ้างให้เข้าร่วมศึกคราวนี้

[ให้รับอวตารนาม ‘ยูซังอา’ มาเป็น ‘อรหันต์’ ของเรา นั่นหรือสิ่งที่โพธิสัตว์ต้องการ]

“มีอีกหนึ่งเรื่องครับ”

[ช่วงเป็นโพธิสัตว์ที่โลกมากเหลือเกินนะครับ]

“ช่วยให้ ‘มหาสงครามเทพและปีศาจ’ อุบัติขึ้นในเขตพื้นที่ที่เนบิวลาของผมต้องการที่ครับ คุณเป็นเจ้าของเกาะ เรื่องแค่นี้ย่อมแทรกแซงได้ง่ายๆอยู่แล้ว”

ช่วงเวลานั้น ผมสัมผัสได้ถึงการดันเร้าของพลังเวทเลื่อนร่างจากทั่วทั้งอาราม คล้ายกับระดับชั้นนั้นถูกปลดปล่อยออกมาเพื่อตักเตือนผม มันไม่ได้คุกคามหมายจะทำร้าย ไม่ได้ได้กระหายเลือด แต่เป็นระดับชั้นที่แฝงไว้ด้วยออร่าบางอย่างที่ผมไม่สามารถเข้าใจ

[กำแพงที่สี่ ถูกเปิดใช้งานอย่างหนักหน่วง!]

[กำแพงกำหนดวิญญูสงสาร ทำปากหยับๆ]

ในที่สุดผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาก็พยักหน้าตกลง

[เรารับปากเงื่อนไขของโพธิสัตว์ครับ แต่คงไม่สามารถช่วยให้ทั้งเนบิวลาของท่านเริ่มต้นในเกาะหลักที่ต้องการได้]

“จันทรภวนแคว่ดวงตารออีกไกลยงกับอวตารชินยูซังก็พอครับ”

[อืม ท่านอยากให้เราส่งพวกเขาไปที่ใดครับ]

“เน็กซ์ซิตี”

[เน็กซ์ซิตี นี่มัน...โพธิสัตว์เอ๋ย หรือว่าท่าน...]

ถ้าเป็นผู้พิทักษ์แห่งแมนดาลาย่อมต้องมองจุดประสงค์ของผมออก

เกาะหลักของ ‘เกาะของเหล่าผู้กลับชาติ’ เป็นสถานที่ที่เรื่องเล่ายุคสมัยที่ 3 ที่ถูกลืมเลื่อนถูกคงสภาพไว้ดังเดิม

เรื่องเล่ายุคสมัยที่ 3 มีสเปกตรัมหลากหลายกว่ายุคสมัยที่ 1 และ 2 มาก ซึ่งจะช่วยให้อ่านเรื่องราวที่เหนือความคาดหมายมาได้ ขึ้นอยู่กับว่า

จะออกสตาร์ทในสถานที่ใด

คนอื่นผมไม่รู้ แต่ผมต้องช่วยให้เด็กสองคนนั้นได้เริ่มต้นที่ ‘เน็กซ์ซิติ’ เท่านั้น

[แลกกับสมาชิกกลุ่มที่เหลือของโพริสตร์จะต้องเริ่มต้นในสถานที่ที่เราต้องการครับ]

“ได้ครับ”

ได้ยินคำตอบของผมแล้ว ฮันซูยองที่มองสถานการณ์อยู่ข้างๆ ก็รีบส่งสายตาให้

- นี่ ถ้าไอ้พระหัวโล้นนั้นส่งพวกเราไปที่ประหลาดๆ จะทำยังไงยะ

รอยยิ้มประหลาดเคลือบอยู่บนริมฝีปากของพระนักรบที่มองพวกเราโต้เถียงกัน

[โพริสตร์ เราชื่นชอบเรื่องราวของท่านมาก แต่...เรื่องเล่าที่ท่านสั่งสมมานั้นมีความสามารถไม่มากพอจะต่อสู้กับเนบิวลาอื่นที่เข้าร่วมศึกมหาสงครามเทพและปีศาจหรอกครับ]

คำว่าความสามารถไม่มากพอดังจะไปกระทบกระเทือนความรู้สึกของเธอเข้า ฮันซูยองจึงตอกกลับ

“คงไม่เคยได้ยินเรื่องที่พวกเราตี <โอลิมปัส> จนแตกพ่ายละสิท่า”

[เรื่องเล่าที่เหล่าโพริสตร์สั่งสมมานั้นยอดเยี่ยมเป็นเลิศ แต่ไม่เคยเผชิญอุปสรรคแห่งกาลเวลาครับ]

วินาทีต่อมาร่างกายของผมกับฮันซูยองก็ตกอยู่ท่ามกลางวงล้อมของแสงสว่าง

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิทักษ์แห่งแมนดالا’ เห็นชอบให้มีการส่งตัวเข้าสู่ซินริโอ]

[เริ่มทำการส่งตัวเข้าสู่ซินริโอ!]

กะทันหันขนาดนี้เลย?

ผมตกใจนิดหน่อย แต่ไม่นานก็ประคองสติไว้ได้

ในที่สุดก็จะได้มุ่งหน้าไปสู่เขตพื้นที่มหาเรื่องเล่าที่สามซึ่งจะช่วยให้ผมได้บรรลุนิเวศพิภพแล้ว บางทีสมาชิกกลุ่มคนอื่นๆ ในเกาะกลางเองก็อาจจะถูกส่งตัวไปพร้อมกับผม

เมื่อหันหน้าไปมองก็พบว่าฮันซูของกำลังมองผมอยู่

“คิมดกจา”

ผมตอบพร้อมกับยื่นมือออกไปหาฮันซูของโดยอัตโนมัติ

“ดูเล่ตัวเองให้ดี แล้วฉันจะรีบไปหา”

“ขอให้จริงเถอะ”

วินาทีที่หมดของฮันซูของกระแทกเข้ากับมือของผม ร่างของเธอก็แปรเปลี่ยนเป็นลูกธนูแสง ผมมองภาพติดตาของฮันซูของที่หายลับไปแล้ว ขณะเดียวกันก็ตระหนักได้อีกครั้งถึงความเป็นจริงที่ว่าพวกเราเป็นสหายกัน

เช่นเดียวกับที่อยู่จยอกเป็น ตอนนี้อันซูของได้กลายเป็นบุคคลที่จำเป็นต่อจากจบซึ่งผมต้องการจะไปให้ถึงแล้ว

ที่ผ่านมาถึงปัจจุบัน ผมติดหนี้บุญคุณเธอมากมาย

ดังนั้นคราวนี้ถึงเวลาที่ผมต้องเป็นฝ่ายตอบแทนเธอบ้างแล้ว

「แต่คิมดกจาในเวลานั้นไม่อาจทราบถึงความจริงที่ว่า...」

ตอนนั้นเองที่หน้าจอสมาร์ตโฟนเริ่มส่องแสงสว่างไสว

ประโยชน์มากมายจากหน้ากระดานที่ผมไม่รู้จักลอยขึ้นมาทีละประโยคราวกับกำลังแย้มพรายนัยแห่งลางร้าย

「เมื่อคิมดกจาได้พบกับหญิงสาวอีกครั้ง...」

ไม่ใช่ เดียวก่อน

「เวลาจะล่วงเลยผ่านไปนานถึงห้าสิบปี」

ห้าสิบปีเนี่ยนะ พุดบ้าอะไร

ท่ามกลางทัศนวิสัยพราวแว่ ผมมองเห็นรอยยิ้มระบายอยู่บนริมฝีปากของพระนักรบ

- โพรลัสต์ว็อยล์ ลองอดทนต่อกาลเวลาดูบ้างเถิด

[ดำเนินการส่งตัวไปยังเกาะหลัก]

[กำหนดกำหนดวัฏสงสาร ทำการตรวจสอบข้อมูลเรื่องเล่าของคุณ]

[การตรวจสอบเสร็จสิ้น]

[กำหนดเขตพื้นที่ขึ้นริโอของคุณ]

สิ่งที่ผมได้ยินเป็นครั้งสุดท้ายคือข้อความดังต่อไปนี้

[ซินารีโอ้อย - ‘เลือกประเภท’ได้เริ่มขึ้นแล้ว!]

ริคาร์โดมองของเหลวสีดำในแก้วใสพลางนึกย้อนถึงความทรงจำเก่า ๆ ในวันวาน

“ต่อให้ฝึกฝนอีกห้าสิบปีก็ยังไม่จะได้เป็นนักเวทหลวงประจำพระราชวัง”

นั่นคือสมัยที่ได้เล่าเรียนเวทมนตร์เป็นครั้งแรก

“สภาพร่างกายไม่เหมาะจะเป็นนักปราชญ์”

ตอนเข้าคลาสเรียนกับนักปราชญ์อันดับหนึ่งแห่งหมู่เกาะโคเซนิกซ์

“มือไม่เหมาะจะถือดาบ”

และสมัยจับดาบเป็นครั้งแรกที่ลานฝึกดาบประจำวังก็ด้วย

“บางครั้งชีวิตก็เป็นเช่นนั้น สิ่งสำคัญคือการไม่ท้อแท้ และการก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างแน่วแน่”

เวอร์เซน ฟอน โคเซนิกซ์ บิดาของริคาร์โดกล่าวไว้เช่นนั้น

แน่นอนว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่ถ้อยคำเหล่านั้นจะช่วยปลอบใจอะไรได้สำหรับคนที่ไร้พรสวรรค์ ไม่มีสิ่งที่ยากทำ ได้ฟังคำสั่งสอนพวกนี้ไปแล้วจะช่วยปลอบใจอะไรได้กันเล่า

ไร้พรสวรรค์ แต่จะให้ก้าวต่อไปอย่างแน่วแน่?

ใช้ชีวิตแบบนั้นไป สุดท้ายจะกลายเป็นอะไรละ

เพื่อไม่ให้ตัวเองกลายเป็นอะไรก็ไม่รู้ ริคาร์โดจึงดื่มเหล้าทุกวี่ทุกวัน รวมกลุ่มกับพวกอันธพาลเสเพลในหมู่เกาะ ผลาญทรัพย์สินของตระกูลไปกับการเสพยาและเล่นการพนัน

มีความรักอยู่ช่วงหนึ่ง

นางเป็นสตรีอายุมากกว่าผู้ငံงามที่สุดในหมู่เกาะ แต่ความรักครั้งนั้นก็จบลงพร้อมกับการที่นางแต่งงานกับพี่ชายคนโตของเขา

ริคาร์โดดื่มพาลางหลุบตามองของเหลวในแก้วหนึ่ง

“ตายดีกว่า”

ความกล้าหาญที่แสดงออกมาเป็นครั้งแรกในชีวิต มือจับแก้วเบา ๆ แล้วยกขึ้นดื่มจนหมดราวกับดื่มไวน์องุ่น ผ่านไปไม่นานมันก็ออกฤทธิ์ ใบหน้าของเขาเป็นสีดำคล้ำ แขนร่วงตกลงอย่างไร้เรี่ยวแรง